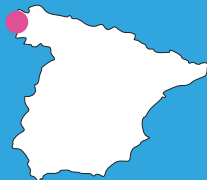

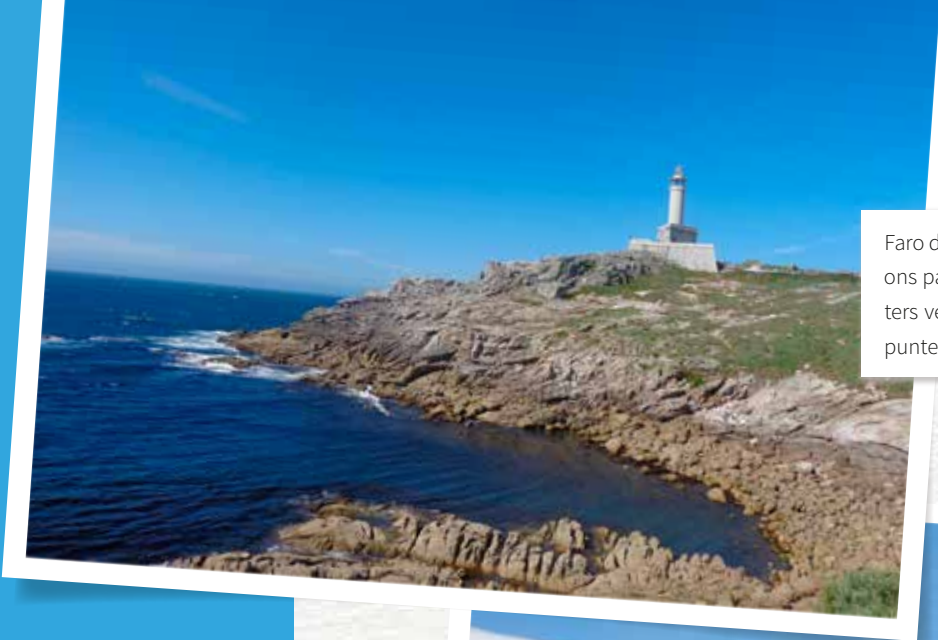
Het pad van de vuurtorens

Zomer 2016. Met vier vriendinnen pakken we onze rugzak voor een achtdaagse trektocht langs de Costa da Morte in het Spaanse Galicië. De 'Camino dos Faros' werd in 2012 door een groep vrijwilligers – ze noemen zichzelf 'Traski' of Spaanse boskabouters – in het leven geroepen. De Camino verbindt tal van oude visserspaadjes over een afstand van 200 kilometer en volgt de Galicische kust van Malpica tot Finisterra. Constant wandel je op het 'randje' tussen land en water en volg je elke kronkel, elke bocht en elke inham van de zee. We werden op ons pad verwend met adembenemende uitzichten, met het continue ruisen van de zee, met ruwe kusten, witte stranden, kliffen en ... 7 vuurtorens!

→ Tekst en foto's Katrien Delanote

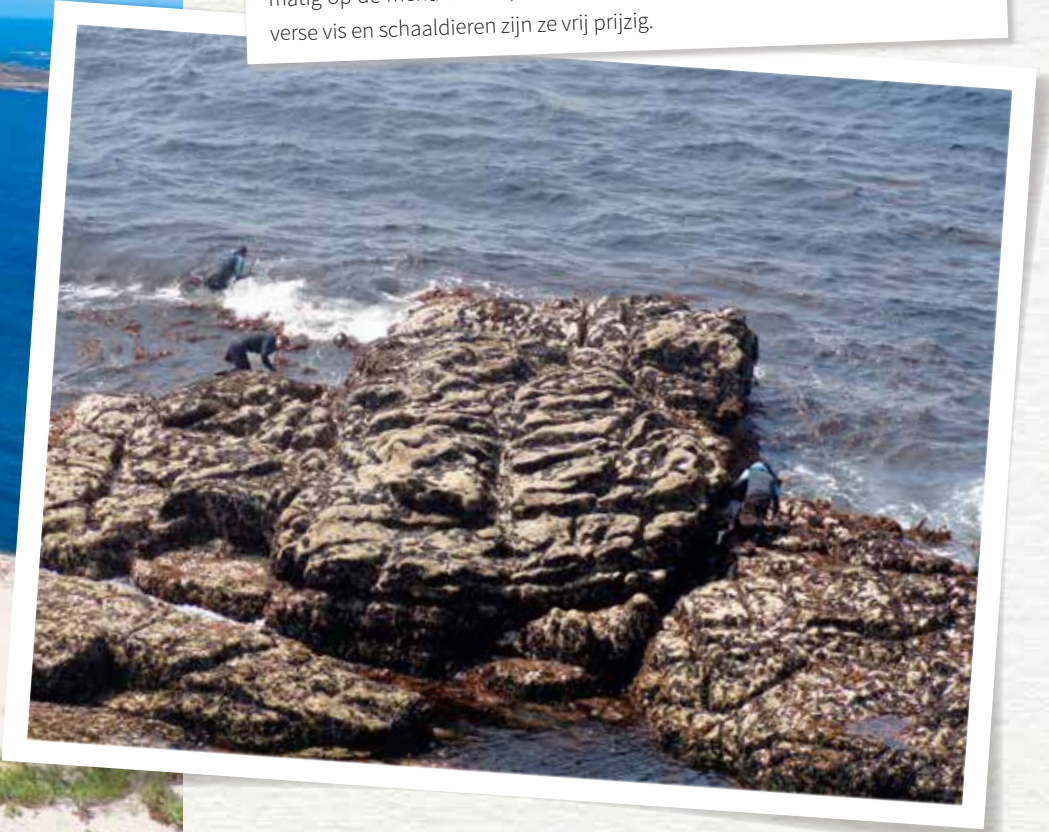

Faro de Punta Nariga, de eerste vuurtoren op ons pad! De vuurtorens zijn vaak van kilometers ver te zien en zijn de vaste herkenningspunten op de route.

Tijdens de tweede etappe houden we onze tweede vuurtoren steeds in zicht, Faro Roncuda

Deze mannen riskeren dagelijks hun leven op de ruige rotsen om de percebes, een mosselachtige, te plukken. Deze Galicische delicatessen groeien enkel op rotsen die door de wilde zee overspoeld worden. Je ziet deze percebes regelmatig op de menukaarten, maar in vergelijking met de goedkope prijzen voor verse vis en schaaldieren zijn ze vrij prijzig.

Langs de kust zien we regelmatig kruisjes op de rotsen. Deze herdenken de vele vissers die niet terugkeerden van hun reis. De Galicische kust is zo ruw en onstuimig dat door de eeuwen heen vele vissersboten hier kapseisden. Vandaar ook de naam 'Costa da Morte'.

Tijdens het wandelen gaat onze route vaak over mooie grote rotsblokken, roze graniet. Vooral tijdens de vierde etappe, in de buurt van Camelle, zien we prachtige rotspartijen.

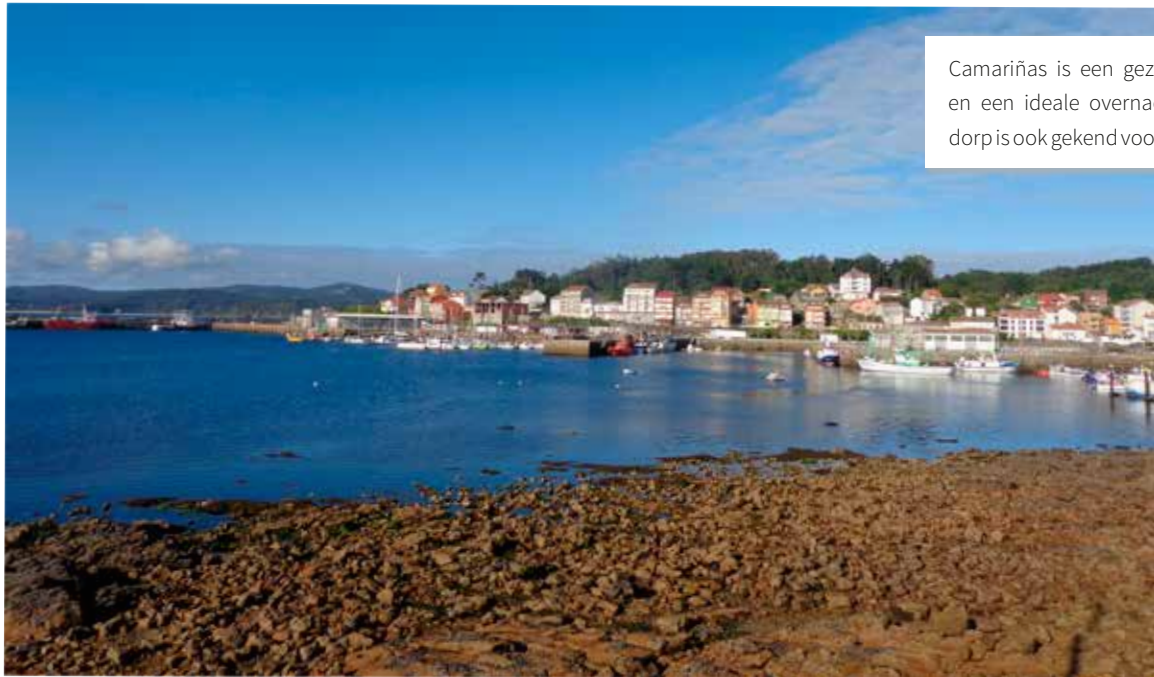

Aan de kust leeft de Galicische bevolking voor een groot deel van visserij. Dat merk je aan de vele haventjes en vissersdorpen. Ook de vangst van kreeften, krabben, schaaldieren en octopussen is hier van levensbelang.

In de verte ligt Faro de Vilan, misschien wel de mooiste van de zeven vuurtorens. Bovendien is hij de grootste en oudste elektrische vuurtoren van Spanje. In 2014 verging hier de 'Gabarna Prima', dit anker wil de vele slachtoffers herdenken.

Camariñas is een gezellig vissersdorpje en een ideale overnachtingsplaats. Het dorp is ook gekend voor zijn kantklossters.

Muxia is de eerste plek waar we ook pelgrims van en naar Santiago de Compostela ontmoeten. Dit merk je ook aan de uitgebreide keuze aan herbergen, bars en restaurants. Dicht tegen de zee vinden we de kerk Santuario Nosa Señora da Barca en de vuurtoren op Punta de la Barca. Links staat een herdenkingsmonument voor de ramp met de olietanker Prestige die hier in 2002 een enorme schade veroorzaakte,

Bij ons vertrek uit Muxia komen we voorbij een houten constructie met gedroogde zeepaling.

Camino dos Faros

De route heeft nog wel meer troeven. Zoals het zeer aangename wandelklimaat. Op een halve dag gemiezer na bleef het droog, met een ideale temperatuur rond de 22°C en een bij momenten stevige zeebries. Bovendien zijn er de heerlijke verse visschotels, schaaldieren en lekkere Spaanse wijnen en dat aan democratische prijzen. Het was genieten van begin tot einde met prachtige fauna en flora, maar als we eerlijk zijn mochten de toxos – een stekelige soort brem – toch net wat minder aanwezig zijn op het pad. Voor wie deze uitdaging aangaat, vergeet zeker geen stevige lange broek. Meer info op de website www.caminodosfaros.com en hun facebook-pagina. Ons promofilmpje in het Nederlands vind je op www.youtube.com/watch?v=5URF07FY1l0&feature=share.